

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **Pražské vodovody a kanalizace, a.s.**, IČO 25656635
se sídlem Ke Kablu 971/1, Praha 10
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Zdeňkem Strnadem
se sídlem Mánesova 881/27, Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2018, č. j. MZP/2018/500/925,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne

20. 4. 2018, č. j. ČIŽP/41/2018/6108 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 400 000 Kč, neboť bylo zjištěno, že žalobce čerpáním směsného surového kalu z Ústřední čistírny odpadních vod Praha v Praze 6 - Bubenci (dále jen „ÚČOV“) na Kalové hospodářství Drasty (dále jen „KHD“) provozuje KHD jako zdroj znečišťování ovzduší, vyjmenovaný v příloze č. 2 k zákonu č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“), konkrétně 2.3. (Kompostárny a zařízení na biologickou úpravu odpadů o celkové projektované kapacitě 10 t nebo větší na jednu zakládku nebo větší než 150 t zpracovaného odpadu ročně), bez povolení provozu. Tím žalobce porušil § 17 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně ovzduší a dopustil se správního deliktu dle § 25 odst. 2 písm. a) zákon o ochraně ovzduší.

2. V žalobě žalobce uvedl, že v celém průběhu správního řízení tvrdil, že KHD je integrální součástí ÚČOV, že takto bylo KHD historicky projektováno a postaveno a že povolovací proces provozu ÚČOV je integrovaný a musí se vztahovat na všechny její součásti a instalované technologie. Správní orgány naopak vyšly z formalistického pojetí povolovacího režimu s tím, že jestliže je určitá technologie (provoz) umístěna na území jiného kraje, a nikoliv na území Hl. m. Prahy, nutně musí dojít k jinému povolovacímu řízení u jiného správního úřadu.
3. Žalobce poukázal na to, že KHD je technologicky propojeno se zbývajících částí ÚČOV, a to pevně instalovaným potrubím. Rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 28. 1. 2015, sp. zn. S-MHMP-1114887/2013/OZP-III-Pol/R-4112 (dále jen „rozhodnutí o povolení provozu ÚČOV“), byl podle § 11 zákona o ochraně ovzduší povolen provoz stacionárního zdroje znečišťování ovzduší uvedeného v příloze č. 2 zákona, kód 2.7., a to ÚČOV na adrese Papírenská 6, Praha 6.
4. Žalobce upozornil, že pod kódem 2.3 přílohy č. 2 zákona o ochraně ovzduší jsou uvedeny „kompostárny a zařízení na biologickou úpravu odpadů“. Zákonodárce použitím spojky „a“ dle žalobce naznačuje, že aby mohl být stacionární zdroj znečišťování ovzduší klasifikován pod tímto kódem, musí být nejen zařízením na biologickou úpravu odpadů, nýbrž také kompostárnou. V opačném případě by totiž byla použita spojka „nebo“. Žalobce přitom od počátku tvrdí, že KHD není kompostárnou, a dokládá to i důkazy, k nimž ovšem správní orgány nepřihlédly.
5. Dle žalobce správní orgány své závěry chybně opírají o to, že KHD leží na území jiného kraje než Hl. m. Prahy a je samostatnou provozovnou ve smyslu zákona č. 455/1994 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon). Správní orgány nesprávně aplikují § 2 písm. e) zákona o ochraně ovzduší, dle něhož je stacionární zdroj znečišťování ovzduší *ucelená technicky dále nedělitelná stacionární technická jednotka nebo činnost, které znečišťují nebo by mohly znečišťovat*. Za takový stacionární zdroj je dle žalobce nutné považovat celou čistírnu odpadních vod (dále jen „ČOV“), včetně všech jejích součástí a provozů, tedy včetně kalového hospodářství, ať už je technologicky nebo geograficky řešeno jakkoliv.
6. Příklad samostatného zařízení uváděný žalovaným v napadeném rozhodnutí, tj. kogenerační jednotky spalující bioplyn vznikající při čištění odpadních vod, je nepřiléhavý. ČOV mohou technicky fungovat, aniž by byly instalovány a provozovány kogenerační jednotky, ať už v areálu ČOV, nebo mimo něj. Kogenerační jednotky přitom podle přílohy č. 2 zákona o ochraně ovzduší spadají pod kódy 1 - „Energetika - spalování paliv“, mají tedy samostatnou klasifikaci. Bez kalového hospodářství si však provoz ČOV

Shodu s prvopisem potvrzuje:

představit nelze, protože vznik kalu je nevyhnutelným důsledkem čištění odpadních vod a má původ ve vnitřním provozu ČOV.

7. Žalobce označil za absurdní tezi žalovaného, že měl žádat o dvě povolení provozu namísto jediného, jelikož ÚČOV se nachází na území Hl. m. Prahy, zatímco KHD na území Středočeského kraje, k čemuž žalobce zopakoval, že KHD je integrální součástí ÚČOV. Dvě povolení by přicházela v úvahu pouze tehdy, pokud by šlo o skutečně samostatná/oddělitelná zařízení. Rozhodnutí o povolení provozu ÚČOV konkrétně hovoří o těchto stacionárních zdrojích znečištění ovzduší: kotelnách, kogeneračních jednotkách a čerpací stanici – tato zařízení dle žalobce skutečně nejsou součástí činnosti čištění odpadních vod a představují samostatné provozy. Je zcela nerozhodné, zda určitá část kalového hospodářství ČOV funguje jako primární provoz k likvidaci kalů nebo jako záložní (sekundární) provoz likvidace kalů, který se užívá pouze za určitých konkrétních okolností.
8. Žalobce poukázal na str. 6 napadeného rozhodnutí, dle níž pokud na KHD probíhá jeden technologický proces (vysušení vyhnílého kalu) v rámci čištění odpadních vod, pak k provozu není třeba povolení podle zákona o ochraně ovzduší, pokud však probíhá jiný technologický proces (vyhnutí kalu), pak takového povolení třeba je, s čímž žalobce nesouhlasil.
9. Žalobce akcentoval, že se na rozdíl od správních orgánů domnívá, že je rozhodující, zda lze KHD provozovat samostatně a zda je možné provozovat ČOV bez kalového hospodářství, a to z pohledu klasifikace KHD dle kódu 2.3., nebo kódu 2.7. přílohy č. 2 zákona o ochraně ovzduší. I kdyby totiž žalobce připustil, že je správný závěr žalovaného, že provozuje KHD bez platného povolení, jednalo by se o stacionární zdroj dle kódu 2.7., a nikoli 2.3. přílohy č. 2 zákona o ochraně ovzduší.
10. Závěrem žalobce navrhl eventuální moderaci trestu.

Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, přičemž úvodem poznamenal, že žaloba je pokračováním argumentace žalobce v rámci správního řízení, pokud jde o chápání ne/samostatnosti KHD, pročez odkázal na napadené rozhodnutí.
12. Opětovně konstatoval, že KHD, které bylo v inkriminované době užíváno jako náhrada za zařízení na biologickou úpravu nevyhnilých kalů v ÚČOV aerobními a anaerobními procesy, spadá pod kategorii zdroje pod kódem 2.3. přílohy č. 2 zákona o ochraně ovzduší, což koresponduje i s § 33a písm. a) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, kde je uvedeno, že *biologicky rozložitelným odpadem se pro tuto část zákona (Díl 4 - Kaly z čistíren odpadních vod a další biologicky rozložitelné odpady) rozumí jakýkoli odpad, který podléhá aerobnímu nebo anaerobnímu rozkladu*, jakož i s § 33a písm. c) téhož zákona, kde je uvedeno, že *zařízením pro biologické zpracování biologicky rozložitelných odpadů se pro tutéž část zákona rozumí zařízení pro aerobní nebo anaerobní rozklad biologicky rozložitelných odpadů*.
13. Obstat nemůže ani argumentace žalobce, že měl být zdroj kategorizován jako stacionární zdroj pod kódem 2.7. přílohy č. 2 zákona o ochraně ovzduší. I pokud by tomu tak teoreticky bylo, rozhodnutí o povolení provozu ÚČOV zjevně fungování KHD nepokrývá. Místní specifikace zdroje je jednoznačným identifikátorem stacionárního zdroje, všechny povolené stacionární zdroje jsou dle rozhodnutí o povolení provozu ÚČOV lokalizovány na pozemku parc. č. 1961/1 v k.ú. Bubeneč, včetně výroku č. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje:

tohoto rozhodnutí, jímž se povoluje stacionární zdroj pod kódem 2.7. – ČOV s projektovanou kapacitou pro 10 000 a více ekvivalentních obyvatel. Klíčovým je i fakt, že na str. 4 tohoto rozhodnutí je popsáno fungování kalového hospodářství ÚČOV („*Kalové hospodářství ÚČOV Praha sestává z následujících objektů a zařízení [...]*“), přičemž popis neobsahuje jedinou zmínku o KHD a jejich využití za účelem vyhnívání primárního kalu, popsaná technologická zařízení a postupy se týkají pouze areálu provozovny v Bubenči. Výslovně je dále konstatováno, že „*po vyhnití se kaly odvodní a následně odváží nákladními auty v uzavřených kontejnerech k využití nebo likvidaci mimo ÚČOV*“. Toto rozhodnutí bylo vydáno jakožto povolení dle § 11 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně ovzduší, a veškeré aspekty ochrany ovzduší byly zvažovány a posouzeny pouze a jen v rozsahu a v kontextu popisu nakládání s kalem v areálu provozovny v Bubenči, jak je popsáno v odůvodnění tohoto rozhodnutí. Pouze v takto schváleném rozsahu může z hlediska ochrany ovzduší v daném zařízení legálně probíhat veškerá činnost. Orgán ochrany ovzduší v řízení o žádosti o vydání povolení provozu ÚČOV ani v jiném samostatném řízení neposuzoval z hlediska ochrany ovzduší stav, kdy by byl primární (nevyhnilý) kal potrubním systémem o délce více než 9 km odváděn mimo provozovnu v Bubenči na KHD, která v tomto ohledu (a pro daný účel) nebyla z hlediska ochrany ovzduší povolením nikterak zvažována a posouzena, natož jakkoli regulována.

14. Podstatnou je právě skutečnost, že tuto eventualitu neposuzoval právě orgán ochrany ovzduší. V oblasti životního prostředí lze poukázat na nezastupitelnost jednotlivých dílčích rozhodnutí (na úseku různých složek životního prostředí, nebo dle stavebního zákona), jelikož posuzovaná kritéria, jakož i význam a míra relevance posuzovaných skutkových okolností je v rámci každého řízení (či jiného postupu v oblasti veřejné správy) odlišná. Nezastupitelnost rozhodnutí v oblasti správního trestání znamená, že jednotlivé rozhodnutí nemůže představovat okolnost vylučující protiprávnost, či zakládat dobrou víru, ospravedlňující porušení jiných veřejnoprávních norem. Odpovědnost za opatření všech potřebných povolení na úseku ochrany ovzduší jednoznačně stíhá provozovatele, v opačném případě se tento vystavuje postihu ze strany orgánu veřejné správy. Zjevně nelze s úspěchem tvrdit, že povolení provozu jakožto zdroje pod kódem 2.7. přílohy č. 2 zákona o ochraně ovzduší opravňuje provozovatele k provádění libovolných činností, které s provozem ČOV vod přímo či nepřímo souvisejí, ačkoli jsou teritoriálně i věcně (technologicky) zcela mimo rámec povolení dle zákona o ochraně ovzduší.
15. Žalovaný odmítl žalobcův výklad kódu 2.3. přílohy č. 2 zákona o ochraně ovzduší, jeho textace dle žalovaného jednoznačně rozlišuje jednak kompostárny, a jednak zařízení na biologickou úpravu odpadů, přičemž jde o typově odlišné zdroje, které jsou toliko kategorizovány v rámci jedné (sběrné) skupiny. Pro opak nesvědčí ani teleologický výklad, neboť není žádného důvodu podmiňovat kategorizaci zdroje pod kód 2.3. přílohy č. 2 zákona o ochraně ovzduší požadavkem, aby šlo současně o kompostárnu a zařízení na biologickou úpravu odpadu. Tvrzení, že žalobce neprovozuje kompostovací proces, tak je pro kategorizaci zdroje bez právního významu.
16. Tvrdí-li žalobce, že kogenerační jednotky nejsou neoddělitelnou a nezbytnou součástí provozu ČOV, což je rozdíl oproti kalovému hospodářství, které je naopak vždy integrální součástí provozu ČOV, není toto tvrzení pravdivé. Řada ČOV dle kódu 2.7. přílohy č. 2 zákona o ochraně ovzduší, byť převážně menších či středních, vlastním kalovým hospodářstvím (tzv. kalovou koncovkou) nedisponuje a nakládání s kalem řeší v součinnosti s jinými ČOV kupř. svozem přebytečného kalu fekálními vozy. V

Shodu s prvopisem potvrzuje:

projednávané věci správní orgány vyhodnotily a odůvodnily, proč KHD vykazují rysy samostatného stacionárního zařízení z hlediska zákona o ochraně ovzduší, a to především na základě lokalizace zařízení resp. jeho úplného vyčlenění z provozovny v Praze-Bubenči. Snahu žalobce o marginalizaci aspektu umístění KHD žalovaný označil za nepřipadnou, rozhodný je obsah rozhodnutí o povolení provozu ÚČOV.

17. Polemika o tom, zda mělo být KHD kategorizováno jakožto integrální součást stacionárního zdroje dle kódu 2.7. přílohy č. 2 zákona o ochraně ovzduší a stávající rozhodnutí o povolení provozu ÚČOV v tomto ohledu revidováno (rozšířeno), či zda mělo být vydáno samostatné povolení stacionárního zdroje dle kódu 2.3. přílohy č. 2 zákona o ochraně ovzduší, má relevanci pouze v rámci povolovacího řízení, nikoli však pokud jde o řízení o přestupku dle § 25 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně ovzduší, jehož podstatou je provoz stacionárního zdroje bez povolení.
18. Žalovaný nesouhlasil s tezí žalobce, že je absurdní, že je sankcionován za provoz zařízení, které lze využívat dvěma způsoby, když jeden z nich patříčné povolení nevyžaduje a druhý ano, poněvadž z hlediska ochrany ovzduší a vlivu na okolí je zcela zásadní, zda je v zařízení nakládáno se surovým (nevyhnilým) kalem, či s kalem vyhnilým.

Posouzení žaloby soudem

19. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Podle § 2 písm. e) zákona o ochraně ovzduší *pro účely tohoto zákona se rozumí stacionárním zdrojem ucelená technicky dále nedělitelná stacionární technická jednotka nebo činnost, které znečišťují nebo by mohly znečišťovat, nejde-li o stacionární technickou jednotku používanou pouze k výzkumu, vývoji nebo zkoušení nových výrobků a procesů.*
21. Podle § 17 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně ovzduší *provozovatel stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu je, kromě povinností uvedených v odstavci 1, dále povinen provozovat stacionární zdroj pouze na základě a v souladu s povolením provozu.*
22. Podle § 25 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně ovzduší *právníká osoba nebo podnikající fyzická osoba, která je provozovatelem stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu, se kromě deliktů uvedených v odstavci 1 dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 17 odst. 3 písm. a) provozuje stacionární zdroj bez povolení provozu nebo v rozporu s ním.*
23. Podle přílohy č. 2 zákona o ochraně ovzduší mezi vyjmenované stacionární zdroje náleží:
- kód 2.3. *kompostárny a zařízení na biologickou úpravu odpadů o celkové projektované kapacitě 10 t nebo větší na jednu zakládku nebo větší než 150 t zpracovaného odpadu ročně,*
- kód 2.7. *čistírny odpadních vod s celkovou projektovanou kapacitou pro 10 000 a více ekvivalentních obyvatel.*
24. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že KHD je samostatným stacionárním zdrojem, přičemž jeho provoz není pokryt rozhodnutím o povolení provozu ÚČOV.
25. Předně soud odmítá tezi žalobce, že pod kódem 2.3. přílohy č. 2 zákona o ochraně ovzduší jsou uvedeny zdroje, které musí být současně kompostárnou a zařízením na biologickou úpravu odpadů. Soud konstatuje, že tento kód zcela zjevně uvádí výčet dvou typů zdrojů,

Shodu s prvopisem potvrzuje:

kteře mají podobnou povahu, pročez je zákonodárce uvedl pod jedním kódem, přičemž k naplnění definice tohoto kódu postačuje, aby zdroj byl buď kompostárnou, nebo zařízením na biologickou úpravu odpadů. Výklad žalobce soud tedy pokládá za absurdní a v rozporu se smyslem zákona, neboť je zřejmé, že k tomu, aby se jednalo o zdroj znečištění, není třeba, aby se jednalo o „kombinované“ zařízení, když každé z obou vyjmenovaných druhů zařízení je samo o sobě s to být zdrojem znečišťování ovzduší.

26. Dále soud přitakává žalovanému v tom, že rozhodný je obsah rozhodnutí o povolení provozu ÚČOV. Sám žalobce zdůraznil, že se jedná o integrované povolení, tedy takové, které má zahrnovat veškeré nezbytné technologie k provozu ÚČOV. Žalobce ani nerozporoval, že rozhodnutí o povolení provozu ÚČOV neobsahuje výslovné povolení provozu KHD, resp., že KHD vůbec nezmiňuje. Jak přitom argumentoval žalovaný, vlastní kalové hospodářství není nezbytnou součástí provozu ČOV, což žalobce dle náhledu soudu nevyvrátil. Žalobce sice ustavičně opakuje, že provoz ČOV bez kalového hospodářství není možný (na rozdíl od kogeneračních jednotek spalujících bioplyn, které uvedl žalovaný jako příklad zařízení, na něž je třeba samostatné povolení), neboť vznik kalu je nevyhnutelným důsledkem čištění odpadních vod, což soud a ani žalovaný nerozporuje, leč žalobce netvrdí, že by každá ČOV musela disponovat vlastním kalovým hospodářstvím, ať již ze zákona, či v důsledku technické nevyhnutelnosti. Za těchto okolností soud přisvědčuje názoru žalovaného (viz str. 4 napadeného rozhodnutí), že KHD je samostatným stacionárním zdrojem znečišťování ovzduší ve smyslu § 2 písm. e) zákona o ochraně ovzduší.
27. Soud podotýká, že správnost a zákonnost (v daném případě otázka úplnosti) rozhodnutí o povolení provozu ÚČOV není předmětem tohoto řízení. I kdyby však bylo toto rozhodnutí neúplné, tj. bylo by vydáno přesto, že by neobsahovalo výslovné označení určitého zařízení, bez něž nejde ČOV vůbec provozovat, a podmínky jeho provozu, neznamenaloby to, že žalobce byl oprávněn takové zařízení provozovat bez povolení. Žalobce si v takovém případě mohl a měl zajistit, aby došlo ke změně rozhodnutí o povolení provozu ÚČOV. Pokud pak jde o to, že KHD bylo „historicky projektováno a postaveno“ (což žalobce nijak blíže nerozvedl) jako integrální součást ÚČOV, soud opakuje, že podstatný je obsah rozhodnutí o povolení provozu ÚČOV, event. jiného, samostatného rozhodnutí. Tato jistě mohou obsahovat i povolení určitého zařízení, které bude vybudováno teprve v budoucnu, již za provozu primárního zařízení, v projednávaném případě však KHD, ani jako budoucí zařízení, povoleno nebylo.
28. Soud nepovažuje za významné, zda měl mít žalobce dvě povolení, nebo zda mělo jít o součást jediného integrovaného povolení. Zásadní je, že žalobce měl povinnost mít k provozu KHD povolení. Soud nikterak nevyklučuje, že se určitá zařízení v rámci jednoho integrovaného povolení mohou nacházet v různých krajích (přičemž § 11 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, pamatuje na situaci, kdy z povahy věci přichází v úvahu vícero místně příslušných správních orgánů) a může jít o poměrně velké vzdálenosti. Avšak to, že se jednalo o zařízení umístěné v jiném kraji a vzdálené více než 9 km od ÚČOV, samo o sobě nevedlo k závěru o spáchání správního deliktu žalobcem. Zásadní bylo, že rozhodnutí o povolení k provozu ÚČOV u všech povolovaných vyjmenovaných stacionárních zdrojů uvádí, že jsou umístěny v areálu na adrese Papírenská 6, Praha 6. Soud v tomto směru pouze koriguje tezi žalovaného, že o samostatnosti KHD svědčí to, že se jedná o samostatnou provozovnu dle živnostenského zákona, neboť toto formální hledisko není relevantní – rozhodná je definice dle § 2 písm. e) zákona o ochraně ovzduší.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

29. Pokud jde o otázku, zda je třeba povolení na provoz zařízení, které může fungovat ve dvou režimech, přičemž v prvním případě se o zdroj znečištění nejedná (vysušení vyhnílého kalu), tudíž není třeba povolení podle zákona o ochraně ovzduší, zatímco v druhém případě (vyhnutí kalu), jde o zdroj znečištění a je tedy nutné povolení, soud se přiklání k názoru žalovaného, že u takového víceúčelového zařízení povolení třeba je. Rozhodné je to, zda určité zařízení (a konkrétní způsob jeho využití) spadá pod zákonnou regulaci, a nikoli to, že lze toto zařízení užívat i jiným způsobem, který zákon nereguluje. Žalobce přitom nijak nezpochyboval, že KHD nejenže mohlo být využíváno oběma způsoby, ale fakticky také bylo oběma způsoby využíváno.
30. Soud se nemůže ztotožnit ani s názorem žalobce, že KHD by mělo spadat pod kód 2.7., a nikoli 2.3. přílohy č. 2 zákona o ochraně ovzduší. Soudu se tato otázka jeví podružnou, podstatné je, že v případě obou zmíněných kódů náleží KHD mezi vyjmenované stacionární zdroje znečištění a žalobce neměl povolení k jeho provozu. Žalovaný přitom ozřejmil, že kalové hospodářství není součástí každé ČOV, což žalobce nevyvrátil, ergo jde o zařízení samostatné, pročez je v případě KHD na místě označit jej kódem 2.3. přílohy č. 2 zákona o ochraně ovzduší, i když bude používáno výhradně v rámci provozu ČOV, která jinak má kód 2.7. téže přílohy.
31. Závěrem, ohledně navrhané moderace trestu (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) soud uvádí, že jejím smyslem a účelem není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23). Takovéto zjevné vykročení z adekvátnosti a spravedlnosti sankce však soud neshledal, k čemuž plně odkazuje na posouzení výše sankce na str. 13 prvostupňového rozhodnutí (žalobce v odvolání výši pokuty nenapadal). Ostatně žalobce svůj návrh na moderaci ani nepodložil žádnými argumenty, resp. v žalobě vůbec nebrojil proti výši pokuty.

Závěr

32. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s. ř. s. tak učinil bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaný nesdělili soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).
33. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje:

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. října 2021

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: